

Arrest

nr. 111 938 van 14 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BENOOT loco advocaat L. MORIS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Trigdi gelegen in Gujranwala in de provincie Punjab te Pakistan. U bent Ahmadiyya van geloof. U ging ongeveer vijf naar school en had nadien een eigen fietsenwinkel. U stond voor uw gemeenschap in voor de registratie van nieuwe Ahmadi's in uw gemeenschap en voor het schrappen van overleden leden. Rechtover uw winkel was het hoofdkwartier van de extremistische organisatie Khatme Nabuwat. In het jaar 2010 organiseerde Khatme Nabuwat een bijeenkomst waarin ze predikten tegen Ahmadi's. Ze riepen hun leden op Ahmadi's lastig te vallen en te vermoorden. Na de bijeenkomst in 2010 kwamen er vier of vijf mensen naar uw winkel. Ze vroegen u zich te bekeren, maar u weigerde. U werd geslagen en uw winkel werd vernield. Enkele maanden later vielen ze u opnieuw aan in uw winkel. In juli 2011 ging u naar Londen voor een bijeenkomst van de Ahmadi gemeenschap. U keerde op 24 juli 2011 terug van Londen

naar Pakistan omdat u uw winkel opnieuw moest openen. Op 26 juli 2011 kwam een klant naar uw winkel. Hij beschuldigde u er van hem te willen bekeren. Hij kwam terug met een viertal andere mannen die u aanvielen. U liep weg en vertelde alles aan uw gemeenschap. U ging samen met iemand van uw gemeenschap naar de politie om klacht in te dienen. In plaats van uw klacht te registreren werd u zelf aangehouden door de politie omdat u Ahmadi bent en mensen probeerde te bekeren. Uw vriend kreeg u de volgende dag vrij door 20 000 roepies smeergeld te betalen. U ging terug naar huis, maar kwam onderweg een vriend tegen die u waarschuwde voor Khatme Nabuwat die u wilden vermoorden. U besloot uw regio te verlaten en naar uw schoonouders in Sarghoda te gaan. U bleef hier enkele dagen tot zij een smokkelaar voor u vonden zodat u Pakistan kon verlaten. De smokkelaar nam u mee naar verschillende kantoren in Islamabad, Faisalabad en Lahore waar u foto's en vingerafdrukken liet nemen. U verliet Pakistan vanuit de luchthaven in Lahore op 19 augustus 2011. U kwam diezelfde dag nog aan in België waar u op 22 augustus 2011 asiel aanvraagde. Uw zoon werd op school lastiggevalen en geslagen omdat hij Ahmadi is. Uw schoonouders zouden na uw vertrek ook problemen hebben gekregen wegens hun geloof en hebben intussen asiel aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, documenten van uw lidmaatschap van de Ahmadi-gemeenschap in België, een bewijs dat u bijdragen betaalde aan de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan, CD's met videobeelden van bijeenkomsten van Khatme Nabuwat, documenten die de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan schetsen, en diverse documenten (taxbewijzen, betalingsbewijzen, eigendomsdocumenten) van uw fietsenzaak en eigendommen.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort op naam van Abdul Hayee Moamar Ullah, geboren op 1 januari 1964 te Gujranwala, en dat u met dit paspoort tot twee maal toe een bezoekersvisum heeft aangevraagd en dat u er ook één heeft verkregen in juni 2011 voor het Verenigd Koninkrijk. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u een Pakistaans paspoort had in Pakistan dat u afgaf aan de smokkelaar, maar dat u nooit een visum hebt aangevraagd en dat u nooit elders in Europa verbleef en nooit enig verblijfsrecht heeft aangevraagd in Europa (DVZ Verklaring, vraag 21, 22, 23, 24). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Op het CGVS gevraagd of u ooit in het buitenland verbleef stelde u aanvankelijk nooit in het buitenland te zijn geweest. Uiteindelijk gaf u toe dat u in het jaar 1992 of 1993 in India en van 22 juli 2011 tot 24 juli 2011 in Londen in het Verenigd Koninkrijk bent geweest voor

Ahmadi-bijeenkomsten (CGVS, p. 9). U verklaarde dat u dit wel gezegd had bij de DVZ, maar dat u kort moest zijn en dat de man niet naar u luisterde (CGVS, p. 13). Er werd echter tijdens het gehoor op DVZ specifiek gevraagd naar uw (identiteits-)documenten en uw verblijfsrechten in andere landen, waar u volgens de DVZ Verklaring telkens ontkennend op antwoordde (DVZ Verklaring, vraag 21, 22, 23, 24). U beweerde verder nog op 24 juli 2011 te zijn teruggekeerd van Londen naar Pakistan omdat u uw winkel opnieuw moest openen. Echter, u kon van uw terugkeer geen enkel bewijs zoals uw paspoort of vliegtuigtickets, bagagelabels e.d. neerleggen. Uw eigen paspoort had u namelijk aan de smokkelaar afgegeven waardoor u uw terugkeer niet kon aantonen (CGVS, p. 10, 11). U biedt ook geen afdoende verklaring voor het ontbreken van andere bewijzen zoals een ticket, bagagelabel : u stelt enkel dat u ziek was (CGVS p. 11). U zou blijkbaar ook niets geprobeerd hebben om uw eigen paspoort terug te krijgen. U stelde zelfs dat het niet uitmaakte met welk paspoort u naar België reisde (CGVS, p. 14). U wist opvallend genoeg niet meer wanneer u precies uw paspoort had aangevraagd. U verwees naar het jaar waarin u naar België kwam en dus volgens uw verklaringen 2011 (CGVS, p. 14). Uit de informatie verkregen van het UKBA is echter gebleken dat u uw meest recente paspoort reeds aanvraag op 23 januari 2010 (zie informatie UKBA). U had dus blijkbaar nog voor uw beweerde problemen die u deden besluiten Pakistan uiteindelijk te verlaten al de bedoeling om Pakistan te verlaten. Het is trouwens eveneens erg opvallend dat u maar over erg weinig informatie beschikt over het visum waarmee u van Pakistan naar Londen en terug reisde. Uw gemeenschap zou uw visum geregeld hebben, maar u wist niet over welk soort visum dit ging (CGVS, p. 10). U wist verder niet meer wanneer u dit visum aanvraag of voor welke periode dit visum geldig was (CGVS, p. 11, 13). U verwees telkens naar uw beperkte opleiding en naar het feit dat uw gemeenschap alles regelde waardoor u hier niet van op de hoogte bent (CGVS, p. 10). Dit is geen afdoende verschoningsgrond. Immers, u hebt meermaals geprobeerd om een visum voor het Verenigd Koninkrijk te verkrijgen waardoor u toch zeker op de hoogte moet zijn van het visum dat u uiteindelijk wel toegekend werd (CGVS, p. 11). Wanneer u telkens probeerde een visum te verkrijgen, wist u evenmin (CGVS, p. 11). Het vermoeden dat u voor uw aankomst in België in het Verenigd Koninkrijk verbleef en niet in Pakistan wordt nog versterkt door het gegeven dat u er blijkbaar nog een zus en schoonfamilie hebt wonen wiens verblijf in Londen u op het CGVS zelfs probeerde te verdoezelen. Ten overstaan van de DVZ had u namelijk verklaard dat uw zus Mansoorah in Londen woonde. Op het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat uw beide zussen in Pakistan wonen (CGVS p. 7). Pas na confrontatie met uw eerdere verklaringen op DVZ gaf u toe dat uw zus in Londen woont en niet in Pakistan (CGVS, p. 7; DVZ Verklaring vraag 30). Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U bent zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die u aflegde bij het indienen van uw asielaanvraag. Niets stond u in de weg om toen reeds de waarheid te vertellen. Niettegenstaande u uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk uiteindelijk wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid. In het licht van de vaststellingen omtrent uw verzwegen visum kunnen er ook de nodige vraagtekens worden geplaatst bij de door u uiteengezette reisweg en uw beweerde vertrekdatum van Pakistan naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten, waardoor de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Pakistan en van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd. Men kan er immers redelijkerwijze van uit gaan dat u gebruik heeft gemaakt van uw eigen paspoort en uw visum voor het Verenigd Koninkrijk om uw land van herkomst te verlaten. Uw verklaring dat u een ander paspoort dan het uwe gebruikte is dan ook ongeloofwaardig. U legde trouwens erg vage verklaringen af met betrekking tot dit valse paspoort. U wist enkel dat het paspoort rood van kleur was. Verder wist u niet welke identiteitsgegevens of wiens foto er in stonden, welk visum het had en van welke nationaliteit het paspoort was (CGVS, p. 10). U stelde eveneens dat u samen met de smokkelaar naar enkele kantoren ging in Faisalabad, Islamabad en Lahore waar u foto's liet maken en vingerafdrukken liet nemen, maar u wist niet meer naar welke kantoren u allemaal ging en waarom dit allemaal nodig was (CGVS, p. 3, 4, 12, 13). U kon amper uitleggen hoe u met een paspoort dat niet het uwe was erin slaagde de grenscontroles te passeren: u bleef telkens herhalen dat de smokkelaar voor u liep, en dat u het paspoort niet in handen kreeg (CGVS p. 13). Concrete afspraken over wat u bijvoorbeeld moest doen wanneer u bijvoorbeeld betrappt zou zijn door de immigratiediensten, waren er volgens u met de smokkelaar niet gemaakt, wat weinig geloofwaardig is. Bovenstaande leidt ertoe te concluderen dat u over uw reisweg en gebruikte documenten geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegde. Dit doet nog maar vermoeden dat u uw eigen paspoort achterhoudt om uw werkelijke reisweg uit Pakistan te verdoezelen en dat uw beweerde terugkeer van Londen naar Pakistan op 24 juli 2011 niet geloofwaardig is. Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u van uw gemeenschap de toelating niet kreeg om asiel aan te vragen

en dat u enkel naar de bijeenkomst mocht gaan (zie gehoorverslag CGVS p.13). Dit is echter geen afdoende reden aangezien de Conventie van Genève bepaalt dat elke persoon het recht heeft om asiel aan te vragen na aankomst in een veilig derde land (artikel 1, Conventie van Genève). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u beweerde op 24 juli 2011 te zijn teruggekeerd van Londen naar Pakistan waar u Khatme Nabuwat vreesde en op 19 augustus 2011 naar België bent gereisd en pas in België een asielaanvraag hebt ingediend, terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas dat zich volgens u verklaringen zelfs afspeelde in de periode waarvan het CGVS voldoende indicaties heeft dat u in het Verenigd Koninkrijk verbleef en niet in Pakistan. De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder bevestigd door de vaststelling dat u doorheen het gehoor ook erg algemeen en vaag bleef betreffende uw problemen in Pakistan omwille van het feit dat u Ahmadi bent. U hield zich echter erg oppervlakkig en werd nergens concreet wanneer u gevraagd werd naar de problemen die u had tot net voor uw vertrek uit Pakistan. Zo kon u zich slechts vaag uitlaten over de personen die u vreest in Pakistan. U stelde nochtans dat Khatme Nabuwat een kantoor rechtover uw fietsenwinkel had waardoor van u toch erg precieze en nauwkeurige informatie verwacht mag worden (CGVS, p. 20). Zo kende u slechts twee personen die u lastigvielen bij naam, Jabbar en Ilyas (CGVS, p. 18, 20). U wist dat zij de leiders van het Khatme Nabuwat kantoor rechtover uw winkel waren (CGVS, p. 20). U wist niet wie er met Jabbar en Ilyas samenwerkte of welke andere jongens in hun opdracht Ahmadi's lastigvielen. Jabbar en Ilyas werden volgens u telkens vergezeld door enkele andere jongens, maar u kende geen van hen bij naam (CGVS, p. 18, 20). Zelfs de naam van uw klant die u beschuldigde van aanzetten tot bekering kende u niet (CGVS, p. 21). U stelde trouwens ook dat de jongens bijna dagelijks in het kantoor rechtover uw winkel verzamelden. Dat u dan slechts twee personen kende is erg merkwaardig. U stelde dat het een erg groot dorp was en dat er jongens uit andere dorpen langskwamen (CGVS, p. 22). Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid. Indien u werkelijk een winkel bezat rechtover hun kantoor waar erg regelmatig bijeenkomsten waren, zou u toch meer dan twee personen die u vreest mogen kennen. Ook over hun connecties met de maulawi's van Kathme Nabuwat bleef u erg algemeen en vaag. U somde wel enkele maulawi's op die prediken tegen Ahmadi's, maar meer informatie kon u hierover niet naar voren brengen (CGVS, p. 19, 20). U hield het telkens erg algemeen door te verwijzen naar hun anti-Ahmadi preken (CGVS, p. 20). U wist verder niet meer wanneer u een eerste en een tweede keer lastig gevallen werd in uw winkel. U hield het vaag door te verwijzen naar het jaar 2010 (CGVS, p. 18, 20). U wist vreemd genoeg wel dat zij u een derde keer lastigvielen op 26 juli 2011 (CGVS, p. 21). Na die derde keer besloot u klacht in te dienen bij de politie, maar zij wilden u niet helpen omdat u Ahmadi bent. Zij arresteerden u en sloten u één dag op. U werd beschuldigd van prediking, maar u weet niet onder welk strafartikel de beschuldiging viel (CGVS p. 23). De politie zou volgens u samenwerken met de maulawi's. U kon deze samenwerking echter niet concreet maken. U verwees louter naar het feit dat "ze allemaal contacten hebben met elkaar" en dat "de maulawi's de politie opzetten tegen Ahmadi's" (CGVS, p. 22). Na uw vrijlating werd u ingelicht door uw vriend Amjid over de plannen van Khatme Nabuwat u te vermoorden. U kreeg niet gezegd hoe Amjid deze informatie verkregen had (CGVS, p. 23). U bleef opnieuw erg oppervlakkig en verwees naar de algemene situatie voor Ahmadi's in uw regio (CGVS, p. 23). Ook over de problemen die uw zoon kende in Pakistan kon u zich slechts erg algemeen uitlaten. U stelde dat hij op weg naar school lastig gevallen werd en dat hij door andere kinderen met een mes bedreigd werd (CGVS, p. 25). Wanneer uw zoon aangevallen werd met mes wist u niet meer. U verwees opnieuw erg vaag naar het jaar 2010 (CGVS, p. 25). Ook over de personen die hier verantwoordelijk voor waren kon u geen informatie naar voren brengen. U verwees aanvankelijk naar de leerkrachten die in opdracht van de maulawi's werkten. U kon echter geen van de leerkrachten of maulawi's bij naam noemen die hierachter zaten. U stelde plots dat kinderen dit in opdracht van de organisatie Khatme Nabuwat deden, maar u wist niet welke kinderen of wie hen deze opdracht had gegeven (CGVS, p. 24, 25). Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. De door u voorgelegde identiteitskaart is slechts een bewijs van identiteit, maar voegt voor het overige niets toe aan uw asielrelaas. De overige documenten zoals uw bijdragen aan de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan en België zijn louter een bevestiging van uw betrokkenheid bij de Ahmadi-gemeenschap, maar voegen voor het overige niets toe

aan uw asielrelaas. De documenten die u voorlegde betreffen de algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan, maar hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen in Pakistan (CGVS, p. 15). U legde nog videobeelden voor van bijeenkomsten van Khatme Nabuwat waarbij ze mensen oproepen zich te verzetten tegen Ahmadi's (CGVS, p. 15). Deze beelden tonen eveneens de algemene situatie en de activiteiten van Khatme Nabuwat aan, maar hebben evenmin betrekking op uw persoonlijke situatie. De eigendomsdocumenten hebben alleen betrekking op uw bezittingen en uw eigendom in Pakistan, maar voegen voor het overige niets toe aan uw asielrelaas, net als het bankafschrift en uw telefoniefactuur. De betalingsbewijzen en business card kunnen een bewijs zijn van uw verklaring dat u een fietsenzaak had in Pakistan. Hier kan nog worden opgemerkt dat van fotokopies de bewijswaarde relatief is, aangezien deze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te maken zijn. Zoals nog blijkt uit bijgevoegde informatie komen valse documenten veelvuldig voor in Pakistan. Het CGVS erkent tot slot dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van het EVRM schendt.

Verzoeker wijst erop dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de tijd heeft gekregen om zijn verblijf in Engeland te vermelden en dat hij bij het Commissariaat-generaal weliswaar eerst heeft gelogen maar vervolgens wel de volledige waarheid heeft verteld. Hoe dan ook staan volgens verzoeker eventuele leugens over zijn reisweg, zijn reisdocumenten en zijn buitenlandse verblijven los van de vraag of hij een vluchteling is of subsidiaire bescherming nodig heeft. Hij stelt dat als hij naar Pakistan terugkeert hij zo goed als zeker het slachtoffer zal worden van vervolging en hij zijn godsdienst niet meer zal kunnen belijden en hij verwijst hiervoor uitgebreid naar internationale rapporten over de toestand van de ahmadi's in Pakistan.

2.1.2. Stukken

Verzoeker heeft de volgende stukken aan zijn verzoekschrift toegevoegd: een bewijs dat hij lidgelden heeft betaald aan de ahmadigemeenschap, briefpapier en een visitekaartje van Abdul Hayee Cycle Works, eigendomsbewijzen van de fietswinkel en bewijzen dat hij belastingen, elektriciteit en telefoonrekeningen heeft betaald, bewijzen dat hij fietsonderdelen heeft aangekocht, een persmededeling over de internationale samenkomst van de ahmadigeloofsgemeenschap in het Verenigd Koninkrijk van 22 tot 24 juli 2011, een geneeskundig getuigschrift van 27 juli 2011, een arrest van het Hof van Justitie van 5 september 2012 en verschillende internationale rapporten over de toestand van de ahmadi's in Pakistan.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de toestand van de ahmadi's in Pakistan zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal zich ook bewust is van de hachelijke situatie waarin de ahmadi's in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt noch uit de informatie in het administratief dossier, noch uit de door verzoeker neergelegde informatie dat de ahmadi's in Pakistan systematisch worden vervolgd. De hoedanigheid van ahmadi is op zich dus onvoldoende om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden. Iedere aanvraag moet dan ook op individuele basis worden onderzocht en beoordeeld.

Op basis van verzoekers verklaringen is de Raad van mening dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker over zijn problemen in Pakistan erg algemeen en vaag bleef. Zo kende hij slechts twee personen die hem lastigvielen bij naam en kende hij de naam van de klant die hem beschuldigde van aanzetten tot bekering niet. Hij wist ook niet meer wanneer hij een eerste en een tweede keer in zijn winkel werd lastiggevallen en kon enkel zeggen dat het in 2010 was. Van zulke ingrijpende gebeurtenissen mag nochtans worden verwacht dat verzoeker zich zou herinneren wanneer ze zich juist voordeden. Verzoeker wist ook niet hoe zijn vriend Amjid te weten was gekomen dat Khatme Nabuwat hem wilde vermoorden en hij kon ook niet zeggen wanneer zijn zoon juist met een mes werd aangevallen en door wie. Verzoeker geeft geen verklaring voor al deze vaststellingen.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker op 24 juli 2011 vanuit Londen naar Pakistan is teruggekeerd. Verzoeker had over dit verblijf in het buitenland immers eerst gelogen, zoals hij ook toegeeft in zijn verzoekschrift. Bovendien zijn verzoekers verklaringen over zijn reis naar België op 19 augustus 2011 en de documenten die hij daarbij zou hebben gebruikt totaal ongeloofwaardig. Zo wist verzoeker niet welke identiteitsgegevens of wiens foto er in het paspoort stonden, welk visum het had en van welke nationaliteit het paspoort was. Verzoeker stelde ook dat hij samen met de smokkelaar naar enkele kantoren ging in Faisalabad, Islamabad en Lahore waar hij foto's liet maken en vingerafdrukken liet nemen, maar hij wist niet meer naar welke kantoren hij allemaal ging en waarom dit allemaal nodig was. Verder is het ook weinig geloofwaardig dat er geen concrete afspraken waren met de smokkelaar over wat hij moest doen wanneer hij bijvoorbeeld betrap zou worden door de immigratiediensten. Verzoeker geeft opnieuw geen verklaring voor deze vaststellingen. Bijgevolg kan aan verzoekers problemen die zich na 24 juli 2011 zouden hebben voorgedaan ook geen geloof worden gehecht.

De stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, veranderen niets aan deze vaststellingen.

De Raad betwist immers niet dat verzoeker lid is van de ahmadigemeenschap, noch dat hij in Pakistan een fietswinkel had.

De persmededeling toont enkel aan dat er van 22 tot 24 juli 2011 een internationale samenkomst van de ahmadigeloofsgemeenschap in het Verenigd Koninkrijk was.

De Raad hecht geen geloof aan de echtheid van het geneeskundig getuigschrift. Het geneeskundig getuigschrift is immers slechts een fotokopie. Aan fotokopieën kan weinig bewijswaarde worden verleend omdat ze gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn. Verzoeker geeft ook niet aan waarom hij het origineel van dit stuk niet voorlegt. Bovendien is het merkwaardig dat verzoeker het geneeskundig getuigschrift niet eerder voorlegde en dat hij ook niet eerder vermeldde dat hij op 27 juli 2011 naar het ziekenhuis is geweest in Lahore. Verzoeker verklaarde immers steeds dat de politie hem op 27 juli 2011 vrijliet, waarna hij een vriend tegenkwam die hem zegde dat leden van Khatme Nabuwat

hem wilden vermoorden, waarop hij besloot om te vertrekken en hij naar zijn schoonouders in Sarghoda ging.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er vooreerst op dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat de open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan en dat dit conflict verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg staat aangezien hij niet uit deze regio komt.

De verschillende rapporten over de algemene situatie van ahmadi's toegevoegd aan het verzoekschrift ten slotte doen aan het bovenstaande geen afbreuk. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER